Lietas arhīva Nr. 1A-0037-17/15
ECLI:LV:RLPT:2017:1121.1A29003717.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2017.gada 21.novembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese D.Bērziņa rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ (turpmāk - sūdzības iesniedzēja) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa (turpmāk - iestāde) 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1.

Aprakstošā daļa

2016.gada 21.novembrī Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektors A.Popens sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 511853733 par to, ka 2016.gada 21.novembrī plkst. 1:12 transportlīdzeklis VW, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, novietots stāvēšanai /adrese/ 523.ceļa zīmes (zonas zīme) darbības zonā, tādējādi neievērojot „Ceļu satiksmes noteikumu" 122.3 punktā noteiktās prasības.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.[10] panta 5.daļas 12.punktā, vadītājam uzlikts naudas sods 40,00 EUR apmērā.

Minēto lēmumu iesniedzēja pārsūdzēja augstākā iestādē.

Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1 Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektora A.Popena protokols-lēmums Nr. 511853733 atstāts negrozīts, savukārt /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā 2017.gada 6.februārī saņemta iesniedzējas sūdzība par iestādes 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka iestādes lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apmērā.

Iesniedzēja nepiekrīt iestādes lēmumā norādītajam, ka no iesniedzējas iesniegtajiem pierādījumiem nevar nolasīt informāciju. Iesniedzēja norāda, ka kopā ar dokumentu kopijām tika iesniegts arī atļaujas oriģināls, no kura bija iespējams konstatēt, ka iesniedzēja bija tiesīga novietot automašīnu VW TOURAN ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ protokolā norādītajā vietā.

Iesniedzēja lūdz tiesu atcelt Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1 un izbeigt lietvedību.

Tiesā 2017.gada 14.martā no iestādes saņemti paskaidrojumi.

Iestāde norāda, ka saskaņā ar CSN 276.18.punktu, 523.ceļa zīme apzīmē "Stāvēšanas aizlieguma zona". Stāvēt aizliegts uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšanas apzīmēta ar 253.zīmi.

CSN 285.punkts nosaka, ka papildzīmes tiek lietotas kopā ar citām zīmēm un precizē vai ierobežo attiecīgo zīmju darbību.

Pamatojoties uz CSN 285.27.punktu, 849.papildzīme "Pārējā papildinformācija" norāda informāciju, ko nesatur pārējās papildzīmes (atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326., 327., 328. un 329. zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem ar speciālām atļaujām (vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto stāvvietas īpašnieka vai pārvaldītāja izdota attiecīga satura atļauja), norāda laikposmu, kurā atļauts iekraut un izkraut kravu).

Latvijas APK 149.[10] panta piektās daļas 12.punkts paredz administratīvo atbildību par stāvēšanu 327.ceļa zīmes darbības zonā un attiecīgi nepāra vai pāra datumos 328. vai 329. ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kurā iebraukšana apzīmēta ar 523.ceļa zīmi - uzliekot naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Iestāde norāda, ka par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums, iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli, kur redzams, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai 523.ceļa zīmes ar 849.papildzīmi darbības zonā bez novietotas derīgas atļaujas pie transportlīdzekļa priekšējā stikla.

Iestāde norāda, ka izskatāmā lietā nav strīda par to, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai 523.ceļa zīmes ar 849.papildzīmi darbības zonā.

Izskatāmajā lietā pastāv strīds par to, vai uz transportlīdzekļa priekšējā paneļa bija izvietota derīga atļauja transportlīdzekļa novietošanai konkrētajā vietā.

Administratīvā rajona tiesa iepriekš ir norādījusi, ka nosacījums novietot atļauju aiz priekšējā stikla ir pamatots, jo nebūtu saprātīgi uzlikt par pienākumu policijas inspektoram apstaigāt un pārmeklēt katru stāvvietā novietoto automašīnu, lai pārliecinātos, vai automašīnas novietošana stāvvietā ir pamatota. Citiem vārdiem, personas pienākums ir novietot atļauju tā, lai policijas amatpersonai nerastos šaubas par to, ka transportlīdzekļa vadītājam transportlīdzekļa novietošanas stāvvietā tiesības ir piešķirtas (*Administratīvā rajona tiesa Administratīvā rajona tiesa 2012.gada 22.maija spriedums Lieta Nr. 142083110*).

Normatīvie akti neparedz iestādes amatpersonām ne tiesības, ne pienākumus veikt padziļinātu pārbaudi, vai transportlīdzekļa vadītājam speciālā atļauja vispār ir vai nav, ja tā nav izvietota transportlīdzekļa salonā pie priekšējā stikla. Konkrētajā gadījumā pēc lietā uzņemtajām iestādes fotogrāfijām redzams, ka speciālā atļauja, transportlīdzeklī redzamā vietā nav izvietota (*Administratīvā rajona tiesa Rīgas tiesa nama Rīgā 2013.gada 30.augustā spriedums Lieta Nr. 142307812*).

Iesniedzēja nebija izvietojusi izsniegtu atļauju CSN 285.27.punkta noteiktā kārtībā, proti, pie redzamā vietā pie priekšējā stikla. Ievērojot CSN 285.27.punktā noteikto, nav pietiekami, ja personai attiecīga atļauja vispārīgi ir izsniegta. Atļaujai ir jābūt novietotai automobiļa salonā pie priekšējā stikla (*Administratīvā rajona tiesa Rīgas tiesa nama Rīgā 2013.gada 30.augustā spriedums Lieta Nr. 142307812*).

Iestāde norāda, ka nav pamatots iesniedzējas sūdzībā iekļautais apgalvojums, ka attiecīgā atļauja atradās uz transportlīdzekļa priekšējā paneļa labi saredzamā vietā, ko pamato arī lietas materiālos atrodošie foto attēli.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām.

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CNS un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, iestāde, pamatojoties uz Latvijas APK 244.pantu, ir novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā. Iestāde pēc likuma un tiesiskās apziņas un secinājusi, ka iesniedzēja saucama pie administratīvās atbildības, pamatojoties uz Latvijas APK 149.[10] panta piektās daļas 12.punktu.

Pamatojoties uz iepriekš minētām tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem, iestāde lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 16.janvāra lēmuma Nr.D57/01/511853733/1.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] pantā noteikto, tiesa iesniedzējas sūdzību izskata rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā ,,a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, iepazinusies ar /pers. A/ sūdzību un iestādes 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1, pārbaudījusi lietas materiālos esošos pierādījumus un izvērtējusi iesniedzējas sūdzībā minētos argumentus, atzīst, ka iestādes lēmums ir atceļams un lietvedība lietā izbeidzama.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6]panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1. vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2. vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3. vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4. vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5. kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6. vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7. kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.[12] panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1. atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
2. atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
3. atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
4. groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

No minētās likuma normas izriet, ka, izskatot sūdzību par augstākas iestādes lēmumu, tiesai jāpārbauda Latvijas APK noteikto procesuālo un materiālo normu piemērošana visā administratīvā pārkāpuma lietvedības procesā.

Latvijas APK sakopoti administratīvo pārkāpumu sastāvi, kuru sankcijās paredzēti piemērojamie administratīvie sodi. Tādējādi Latvijas APK paredzētajā kārtībā izskatāmās lietas pēc būtības pielīdzināmas kriminālprocesam.

Latvijas APK 1.pants nosaka, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Šā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Saskaņā ar Latvijas APK 7.panta pirmo, otro un trešo daļu nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. Pilnvarotās iestādes un amatpersonas administratīvās ietekmēšanas līdzekļus piemēro savas kompetences ietvaros, stingrā saskaņā ar likumu.

Saskaņā ar Latvijas APK 8.panta trešo daļu lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicam saskaņā ar likumu, kas spēkā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā un vietā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta piekto daļu administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta 8.daļai, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Satversmes 89.pants noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. Kā izriet no Satversmes 90.panta, ikvienam ir tiesības zināt savas tiesības.

Saskaņā ar Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta trešās daļas ,,a" punktu ikvienam, kas tiek apsūdzēts kriminālnoziegumā, cita starpā, kā minimālā tiesība ir tikt nekavējoties informētam, viņam saprotamā valodā un detalizēti, par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu (kā izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām administratīvā pārkāpuma lietas pēc savas būtības un soda rakstura ir vērtējamas kā ,,mazās krimināllietas" (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009.gada 10.februāra spriedumu lietā Sergey Zolotukhin v. Russia; sk. arī Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumu lietā Nr.2001-17-0106, kā arī sk. Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 12.jūlija spriedumu lietā Nr.A42975209 AA 3-0469-13/18*)).

Savukārt saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995.gada 23.oktobra spriedumu lietā „Pfarmeier v. Austria" (Aplication No 16841/90) administratīvo pārkāpumu lietās privātpersonai ir tiesības uz tādām pašām procesuālajām garantijām lietas izskatīšanā kā krimināprocesā, jo administratīvajam sodam ir kriminālatiesisks raksturs. Eiropas Cilvēktiesību tiesas ieskatā, izskatot tādas lietas, jāņem vērā krimināprocesam pietuvināts standarts.

Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2010.gada 7.oktobra spriedumā lietā Nr.2010-01-01 norādīts, ka administratīvā pārkāpuma lietas

pēc būtības ir mazās krimināllietas.

Judikatūrā ir nostiprināta atziņa, ka administratīvā pārkāpuma lieta, ievērojot pārkāpuma raksturu un sankcijas atbilstību kriminālsfērai, ir pielīdzināma krimināllietai, līdz ar to, izlemjot jautājumu par pie administratīvās atbildības saucamās personas vainu, jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam. No minētā izriet, ka administratīvo pārkāpumu lietas izskatāmas krimināllietām pietuvinātā standartā.

CSN 523. ceļa zīme - „Stāvēšanas aizlieguma zona".

CSN 122.3 punkts noteic, ka aizliegts stāvēt 327. ceļa zīmes darbības zonā un attiecīgi nepāra vai pāra datumos – 328. vai 329. ceļa zīmes darbības zonā, kā arī uz visiem ceļiem teritorijā, kura iebraukšana apzīmēta ar 523.ceļa zīmi.

CSN 285.27. punkts noteic, ka 849. papildzīme „Pārējā informācija" norāda informāciju, ko nesatur pārējās papildzīmes (atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326., 327., 328. un 329. zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem ar speciālām atļaujām (vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto stāvvietas īpašnieka vai pārvaldītāja izdota attiecīga satura atļauja), norāda laikposmu, kurā atļauts iekraut un izkraut kravu un tamlīdzīgi).

Lietā nav strīds par to, ka iesniedzēja ir novietojusi transportlīdzekli stāvēšanai /adrese/ plkst. 1:12 523.ceļa zīmes darbības zonā.

Lietā pastāv strīds par to, vai iesniedzēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas 149.[10] panta 5.daļas 12.punkta.

Lietas materiālos ir šādi pierādījumi.

1. administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr. 511853733;
2. fotoattēli no notikuma vietas uz 3 lapām;
3. caurlaides Nr. L7206 kopija.

Tiesa konstatē, ka no lietā esošajiem fotoattēliem ir iespējams secināt, ka transportlīdzeklī pie priekšējā stikla, paneļa padziļinājumā atrodas iesniedzējas novietotā caurlaide.

Tiesa nepiekrīt iestādes lēmumā norādītajam, ka no lietā esošajiem materiāliem – fotoattēliem un Lēmuma skaidri un nepārprotami konstatējams, ka transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai Lēmumā norādītajā vietā un laikā, 523.ceļa zīmes ar 849.papildzīmi „izņemot ar mājas /adrese/ pārstāvja atļaujām" darbības zonā un speciālā atļauja transportlīdzeklī redzamā vietā nebija izvietota.

Minētie argumenti ir pretrunā ar pārējiem lietas materiāliem, konkrēti, ar fotoattēliem.

Bez tam iesniedzēja pie tiesai adresētas sūdzības ir pievienojusi caurlaidi Nr. L7206 „Šīs caurlaides īpašniekam ir tiesības novietot transportlīdzekli Rīgā/adrese/. Caurlaide derīga novietota redzamā vietā zem priekšējā vējstikla".

Faktisko apstākļu skaidrojums atrodams, piemēram, 28.05.2009. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta lēmumā lietā Nr. SKK-84-09: „Ar jēdzienu „noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi" jāsaprot noziedzīgā nodarījuma izdalīšanas laiks, vieta, izdarīšanas veids, apsūdzētā vainas forma, motīvi, noziedzīgā nodarījuma sekas".

Tiesa, pārbaudot lietas materiālos esošos pierādījumus, nonāk pie secinājuma, ka lietā pastāv saprātīgas šaubas par to, vai lietā ir konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Administratīvā pārkāpuma protokolam ir divējāda daba. Pirmkārt, tas ir dokuments, kurā tiek fiksētas procesuālās darbības, norādītas lietas izlemšanai nepieciešamās ziņas (Latvijas APK 246., 248.pants), kā arī ar protokolu tiek uzsākta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā. Otrkārt, protokols atbilstoši Latvijas APK 243.pantam ir vērtējams arī kā pierādīšanas līdzeklis, kas ietver ziņas par faktiem, kas apliecina pārkāpuma esamību. Tas ir, administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā fiksē ziņas par izdarīto pārkāpumu un kuram ir arī pierādījuma nozīme lietā.

Lai pierādīšanas līdzeklis būtu izmantojams, tam ir jābūt iegūtam ar tiesiskām metodēm (sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 7.novembra sprieduma lietā Nr.A42735909 12.punktu).

No Latvijas APK 237.panta izriet, ka lietvedībai administratīvo pārkāpumu lietās jānotiek stingrā saskaņā ar likumu.

Lai piemērotu sodu par administratīvo pārkāpumu, jābūt nepārprotami pierādītai personas vainai. Saskaņā ar principu „*in dubio pro civis"* (visas šaubas par labu cilvēkam) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu, un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam (*sk. Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 24.maija spriedums lietā Nr. 142119210 11.punkts*).

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma lietā ir pretrunas, piemērām, no lietā esošajām fotofiksācijām nevar viennozīmīgi konstatēt pārkāpumu, lietā nav neviena tieša un nepārprotama pierādījuma, kas apliecinātu /pers. A/ vainu administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā apsūdzībā par CSN 122.3 prasību neievērošanu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi nesniedz pārliecinošas ziņas par to, vai /pers. A/ stāvēšanai novietotais transportlīdzeklis Rīgā/adrese/ tika novietots 523. ceļa zīmes („stāvēšanas aizlieguma zona") darbības zonā ar 849.papildzīmi „pārējā papildinformācija" darbības zonā bez 849. papildzīmē noteiktās atļaujas.

Tiesa konstatē, ka administratīvā protokola sastādīšanas un tam pievienoto pierādījumu savākšanas un nostiprināšanas standarts izskatāmajā lietā nav bijis pietuvināts krimināltiesību standartam.

Pati tiesa nevar konstatēt lietā jaunus faktiskos apstākļus, kas nav norādīti administratīvā pārkāpuma protokolā, jo tas būtu pretrunā ar iepriekš minēto Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.pantu un krimināltiesību standartu.

Tiesa, izlemjot jautājumu par administratīvā pārkāpuma esamību /pers. A/ darbībās, ņem vērā nevainīguma prezumpciju – nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam (personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības).

Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, konstatē, ka tie ir nepietiekami personas vainas konstatācijai, saukšanai pie administratīvās atbildības un sodīšanai, kā arī atzīst, ka procesa virzītājs administratīvā pārkāpuma lietā nav savācis un nostiprinājis pietiekošus pierādījumus, lai konstatētu izdarītā administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Pastāvot šādiem apstākļiem, visas saprātīgās šaubas tiesa tulko par labu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā apsūdzētajai /pers. A/.

Saskaņā ar Latvijas APK 7.pantu nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā.

Tiesa atzīst, ka iepriekš minēto procesuālo un materiālo tiesību normu pārkāpumu dēļ izskatāmajā lietā nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, tādēļ lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama, pamatojoties uz Latvijas APK 239.panta 1.punktu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka iesniegtā sūdzība ir apmierināma, savukārt iestādes 2017.gada 16.janvāra lēmums Nr. D57/01/511853733/1 ir atceļams, bet lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1., 7., 8., 239.panta 1.punktu, 243.pantu, 243.[1]pantu, 244.pantu, 272., 274., 275.pantu, 289.[6]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 2.punktu, 289.[13]pantu, 289.[17]pantu, 289.[18]pantu, tiesa

nosprieda

atcelt Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 16.janvāra lēmumu Nr. D57/01/511853733/1, ar kuru atstāts negrozīts 2016.gada 21.novembra administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr. 511853733 par /pers. A/ sodīšanu pēc Latvijas APK 149.[10] panta 5.daļas 12.punkta ar naudas sodu 40,00 EUR apmērā, un lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā Rīgas apgabaltiesā no tā pieejamības dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2017.gada 21.novembra.

Tiesnese: (personiskais paraksts) D.Bērziņa